

WANT

PROPS

CANDID
PASTUNEAN
PENETRUI
FOOTBALL
AMERICAN
THE SCOATE
FANNA
PROTECTIE
FANUN
JOC
PELUN
MEREN
JUMUHU
INVIENI
NEARE
DREPTUT
SACH
SPUNAI
CA
ESTI
INAM
SI
MISEZI
IMPOSSIBILU
DECRISTIANIURSA
FOKOGRAFIIE
ANDREI PUNGOVSOI

Eo după-amiază de marți care a fentat canicula mijlocului de august. Nu sunt nici 30 de grade pe terenul din campusul Politehnicii – o fâșie de pământ uscat, piperată zgârcit cu snopi de iarbă. O mână de băieți se schimbă pe culoarul de beton care desparte terenul de o sală de baschet și se oprește într-o plasă înaltă ce împrejmuiește plinul gazonului artificial al unui alt teren de fotbal. Își trântesc gențile pe beton și se încălță într-un murmur de expectativă, gata de antrenament. Se tachinează, vorbesc despre cine a mai placat pe cine, cine nu știe să prindă mingea, ce meci din National Football League (NFL) au mai văzut, pe unde s-a mai vorbit de ei.

Sunt Bucharest Warriors, un mozaic discordant de mărimi și vârste care se adună de patru ori pe săptămână pe acest teren ca să viseze. Visează să fie prima echipă din România care joacă un meci de fotbal american. Visează la pase aruncate în ultima secundă de prelungiri care vor aduce victorii. La placaje care vor scoate sufletul din adversari. La glorie.

Și după ce visează, respiră adânc și se aruncă-n antrenament. Pentru că visele nu sunt pere mălăiețe. Sunt arătări de care – odată ochite printre gratiile căștii – trebuie să te izbești cu toată forța. Warriors o fac. Iar și iar. Asta este povestea lor.

EOZIMARE. S-a lansat Madden 2008, cel mai popular joc de fotbal american, iar băieții și-au petrecut ziua luându-l de pe net și căutând crack-uri. Florin Cojanu, unul dintre cei doi quarterback (QB), e printre puținii care l-au instalat și testat.

„Cât are Romo?”, întreabă Ionuț despre cota jucătorului.

„95 (din 100)”, spune Florin.

„E, pe dracu’! Brees are 96”, spune Buziță, țopăind entuziasmat în jurul lor.

„Iar tre’ să faci câțiva pași și să te oprești înainte să arunci?”, îl înțeapă Ionuț pe Florin, insistând pe slăbiciunea QB-ului de la Cowboys. „Sunt obișnuit cu Manning – să arunc din mers.” Picioarele subțiri ale lui Ionuț fac câțiva pași în lateral, mâna dreaptă armată, gata să arunce. „Am jucat cu Romo și a dat 20 de yarzi, în mă-sa.”

Șueta e întreruptă de turele de teren care deschid fiecare antrenament. Oamenii de linie (linemani) din ofensivă și defensivă, mai rotunzi și mai greoi, abandonează după două ture. După patru, toți 17 se năpustesc la sticlele de apă. Florin, unul dintre cei patru lideri ai echipei, îi grupează pe patru rânduri pentru exercițiile de încălzire, o responsabilitate de conducere pe care a primit-o recent.

„Hai, dați drumul la gât”, strigă el din față, mișcând capul stânga-dreapta, sus-jos. Nimeni nu crăcnește. Brunet, cu părul

scurt, Florin e ca un profesor de sport care strigă exercițiul și apoi încearcă să-l facă cât mai bine, ca să dea exemplu. Are o constituție compactă – 1,80 m, 75 de kg – și e în formă. Are 24 de ani, e absolvent de Politehnică, și, pe lângă iubirea pentru joc, își dorește să facă ceva special. Când povestește despre *Invincible (Invincibil)*, un film cu Mark Wahlberg, Florin pomenește o scenă când fanul, ajuns peste noapte jucător în NFL, iese pentru prima oară din tunelul de acces în ovațiile unui stadion întreg. Zâmbește și lasă capul în jos de parcă s-ar rușina că visează la acel meci definitoriu care ridică tribunele în picioare. Până să ajungă acolo, Florin se ocupă de succesiunea exercițiilor.

„Mai e ceva ce-am uitat?”

„Umerii”, răspunde Mihai Dinescu. La 1,75 m și peste 100 de kg, Mihai e cel mai aprig Warrior și unul dintre cei mai vechi membri ai echipei. Florin mișcă amplu umerii înapoi.

„Așa, tată. Trage de umeri că apoi zici că te doare.”

Trebuie să sară ghemuiți, pe loc, timp de 60 de secunde. După 35 de secunde sunt toți în picioare, sfârșiți. După încă o pauză de hidratare, se împart pe posturi. Cei butucănoși sunt linemeni, iar cei mai zvelți sunt oameni de atac. Majoritatea sunt wide receiveri – însărcinați să prindă pasele QB-ului –, postul implicit pentru cei care nu și-au găsit locul ori nu au un fizic impresionant. Puțini împing acul cântarului peste 60 de kg.

Dar pregătirea fizică (evident deficitară), ori terenul pe care aleargă, ori faptul că fără echipamente nu arată a echipă de fotbal american, nu au legătură cu devotamentul. Știți pe cineva care să fi iubit încălzirea la sport, merul piticului sau alergarea pe loc? Aici, chiar dacă nu îi obligă nimeni, băieții le execută.

Puțin după opt seara, la aproape două ore de când au început, băieții se împart pentru un joc de ofensivă contra defensivă. La primul atac, celălalt QB al Warriors, Cristi Rizu, puștiul de 17 ani care a avut ideea echipei, se mișcă în buzunarul creat de linia ofensivă, face un pas spre stânga și, neatacat de nimeni, aruncă lung cu boltă. Prinsă! Touchdown.

La al doilea și la al treilea atac nu mai e atât de ușor. Defensiva se înverșunează, iar Cristi este oprit înainte să arunce. Florin îl înlocuiește pe Cristi, dar nici el nu are mai mult succes. Primește mingea, dar este întâmpinat de un blitz crâncen din partea apărării direcționat către QB. Dă neputincios cu mingea de pământ, iar din defensivă se aude urletul victorios al lui Mihai.

Un puști cu mâna stângă în ghips se apropie de marginea terenului și îi privește curios pe băieții care se avântă unii într-alții, aparent dezorganizați și fără sens.

„Ăsta-i rugby american sau normal?”, întreabă mestecând niște seminte.

„Fotbal american”, îi răspunde ușor iritat un receiver care nu

joacă din cauza unei accidentări.

„Ăsta-i antrenament?”

„Da.”

„Aveți și meciuri?”

„Deocamdată doar învățăm.”

STADIUL ECHIEI e emblematic pentru fotbalul american în România. Încă într-o fază incipientă, sportul e agreat de oameni care l-au descoperit în jocuri pe calculator, filme sau SuperBowl-uri televizate. Dar faptul că Warriors există dovedește că fotbalul american cucerește lumea, yard după yard. Mai există echipe în formare la Constanța (Sharks), la Oradea (Stars) și Vaslui (Wolves). În regiune, există echipe – chiar federații și campionate – în Bulgaria, Ungaria, Serbia și Turcia. Astăzi, meciurile din NFL pot fi văzute săptămânal pe Sport 1, iar meciurile din campionatul universitar american pe Sport Klub. Fanii, împreună cu comentatorii, pot fi găsiți pe forumul de discuții despre fotbal american de pe onlinesport.ro.

Cosmin Petrescu are 23 de ani și comentează meciuri din NFL difuzate la Sport 1. E fan de pe vremea când jocul nu se transmitea în România, iar el stătea noaptea să ia meciuri de pe net, ascultând răbdător reproșurile tatălui care nu vedea nimic interesant la niște „grași care se ciocnesc”.

Când Sport 1 a început să transmită meciuri din NFL în 2006, Cosmin a scris un e-mail postului întrebând dacă poate da o probă pentru poziția de comentator. L-au primit și el s-a descurcat de minune. Reușita lui e reușita pasionatului care se implică într-un sport nou, aflat la momentul în care pasiunea și entuziasmul contează mai mult decât pregătirea.

Și Cosmin a visat. Asta l-a adus în scaunul de comentator și azi ia în serios rolul de promotor al sportului: conversează pe net cu fani, și, din acest sezon, vorbește pe post de Warriors și Sharks. „Sper că reclama le va aduce oameni. Nu trei-patru. Noi ne propunem să le vină 100. Și apoi – poate – Sport 1 să transmită un Sharks vs. Warriors.”

ANTRENAMENTUL DE JOI e condus de Bogdan Preda care, la 29 de ani, e cel mai în vârstă om din echipă. Băieții îl strigă Coach. E puțin grizonat, poartă un cioc îngrijit și are părul tuns periută. E calculat, dar cald.

Pe cei 15 băieți veniți azi îi aleargă cinci tururi în loc de patru. Chiar și când face aplecări, are fluierul în gură și privirea atinsă către ei. La alergarea pe loc, spartă cu secvențe de alergare rapidă – un ropot care ridică praful, în timpul căruia băieții țin mâinile în față de parcă ar vrea să te țină la distanță –, Bogdan își umflă obraji și expiră puternic.

„Ready? Hai! Vreau să văd respirația și apoi explozia.”

Mihai, accidentat ușor la antrenamentul de marți, stă pe margine și privește. Își mângâie ciocul alungit, îl cuprinde cu mâna și trage ușor de el. E tuns scurt, cu perciuni lungi, și e mai rotofei. E student, repară ascensoare într-o clădire de birouri și din primăvară e și solist în formația de hardcore, *Proof*.

A descoperit jocul pe un Nintendo vechi de 8 biți, iar prima mingea a văzut-o în 1994, când era la o demonstrație de zbor a unor piloți americani pe aeroportul Băneasa. Americanii în uniforme stăteau lângă aripa avionului și își pasau mingea, așteptând să le vină rândul.

Mihai e printre cei care vin de la început. Scânteia a venit de la Cristi, care, căutând pe net un loc de unde poate să-și cumpere o mingea de fotbal american, a dat peste forumul de la onlinesport. La scurt timp după, a început să adune contacte și

...vad explozia!
...de explozia!

să pregătească o ieșire. Data: 18 februarie la Izvor, în parcul de lângă Casa Poporului. Era frig și pământul era tare și înghețat. Au venit 18 oameni, dintre care șase spectatori. Unii au filmat cu mobilele ca să poată compara calitatea imaginii. Nu era mai mult decât o miuță de duminică.

Asta până a venit Bogdan. Când i-a văzut prima oară, a fost șocat. „Toți erau sub 18 ani și eu eram cu soția mea, și după ce m-am schimbat, i-am spus: «Fată, dar sunt copii!». Nu mă așteptam neapărat la oameni cu volum, dar măcar la oameni în vârstă.”

Bogdan vroia ceva mai organizat. Nu era singurul. Din primăvară, sub comanda lui, băieții au început să facă încălzire și să ia în serios posibilitatea de-a deveni o echipă. Unii au renunțat, dar alții noi le-au luat locul. „Rolul meu”, își amintește Bogdan, „era să-i protejez de accidente și să nu las conflictele să evolueze. Am privit serios rolul ăsta de coleg mai mare. Probabil găseau băieții pe altcineva, dar n-am vrut să las echipa când avea nevoie de ajutor.”

Bogdan a făcut șapte ani de rugby, dar s-a lăsat în 1998 pentru că nu vedea un viitor în acest sport. Implicarea lui în Warriors – deloc la îndemână pentru un bărbat căsătorit, un tată tânăr care muncește în armată ca să-și mute familia într-un apartament mai mare – ține și de nostalgia atmosferei de echipă. „Înseamnă că ai sportul în sânge”, spune el. „Mi-au plăcut sporturile de echipă pentru că reușesc să adune un grup de băieți laolaltă, umăr la umăr, și că, indiferent de situații – că sunt mai dificile, că sunt de euforie – reușesc să creeze o legătură între ei.”

Din vară joacă pe terenul din Politehnică. Tot pe atunci, Flo-

rin a început să se implice și el în organizarea echipei. În iunie a venit Roman Seremet, un student din Moldova și singurul Warrior care a jucat vreodată un meci de fotbal american.

E ÎNCEPUT DE SEPTEMBRIE, și antrenamentul de azi e condus de Roman. E cam de aceeași înălțime cu Florin, cu picioarele ceva mai subțiri, dar cu un spate mai lat și umeri mai largi – dovezi ale anului de fotbal american jucat în America și al celui petrecut la Barbarii din Chișinău. E tuns periută, iar când nu e pe teren, poartă ochelari. Vorbește cu accent, iar când se prezintă, accentul cade pe a doua silabă a numelui: Român.

Când Bogdan l-a prezentat băieților, aceștia s-au uitat puțin sceptici la el: „Uite-l și pe basarabeanul ăsta”, spune Roman, amintindu-și expresia lor. Dar experiența l-a impus, și azi e unul din careul responsabil de evoluția echipei: Cristi a fost scânteia, Bogdan – organizarea, Florin – devotamentul și Roman – experiența. Roman a descoperit fotbalul în clasa a XI-a, pe care a făcut-o în Meeker, Oklahoma. Când a ajuns acolo, a intrat cu echipa într-o săptămână de cantonament, patru ore pe zi.

„Eu nu mai vreau”, le-a zis epuizat colegilor după prima zi. „Aleg altceva.”

„Stai cu noi”, i-au zis colegii.

„Încă o zi.”

Azi, la 22 de ani, joacă și antrenează la Bucharest Warriors.

E primul antrenament la care băieții folosesc o „scară” întinsă în iarbă – opt pătrate pe câte două rânduri – făcută din sfoară trasă prin țevi de PVC. O folosesc pentru a antrena mobilitatea picioarelor – similar cu cauciucurile din armată. Roman ilus-

trează modurile în care ar trebui să treacă prin scară, dar băieții se poticnesc. Calcă țevile, nu mișcă picioarele îndeajuns de repede – sau le mișcă prea repede și pierd controlul. Disciplina lui Roman impune flotări celor care greșesc – aproape toți fac. Până și Roman.

Ca-ntotdeauna, Florin și Mihai se iau peste picior. „Cojane, tu te pui tot mai prost cu linemanii”, îi spune Mihai. Se-nfiripă între Warriors o dinamică similară cu cea dintr-o echipă de fotbal american. Aici rolul linemanilor e simplu: fie protejează, fie încearcă să distrugă QB-ul, acel pion vulnerabil care conduce echipa din teren. Faptul că QB-ul este luat peste picior și amenințat că nu i se va mai acorda protecție, sau că va fi luat în coarne de o defensivă care i-a pus gând rău, face parte din joc.

După încălzire, Florin și receiverii exersează o schemă în care, plecând de la același nivel, Florin se dă câțiva pași înapoi în diagonală spre dreapta, în timp de receiverul țășnește în față, și apoi virează în diagonală spre stânga, urmând să primească mingea aruncată de Florin pe verticală. Când aruncă aiurea, își pune mâinile în sold și dă din cap dezamăgit.

Cristi, Cosmin și Roman exersează snap-uri, momentul în care centrul liniei ofensive îi dă mingea QB-ului pentru pornirea unei scheme. Cosmin, un proaspăt absolvent de Drept care lucrează de doi ani în cadrul Poliției la Biroul de Ordine Publică, se așează cu un pumn în pământ, iar Roman îi bagă mâinile sub fund, încheietură peste încheietură, deschise ca un clește care să înșface mingea.

„Mâna se duce sub el, cât mai larg”, explică Roman. Cristi e puțin amuzat de faptul că trebuie să stea cu mâinile sub fundul unui bărbat aplecat.

INTR-OZI, Florin spune că are nevoie de o dubă. El și Roman au hotărât că ar trebui să cumpere echipamente, o mutare menită să ducă Warriors la o nouă etapă. „Jucăm din februarie și (băieții) nu s-au gândit să pună bani”, spune Florin, ușor dezamăgit. Sau mai precis, completează Roman, s-a vorbit des despre cât de bine ar fi în echipamente, dar nimeni nu a luat inițiativa.

Până la urmă, echipamentul – o investiție de 200-400 de Euro pentru fiecare jucător – e un mod de a identifica băieții serioși. Sunt foarte mulți bani, recunoaște Florin. Mai știe că unii părinți nu vor da atâția bani unor necunoscuți care spun că pleacă în Germania să le cumpere. „Dar trebuie să îți asumi (riscul)”, spune el. „Să faci niște sacrificii.” E valabil și pentru el. E puțin în dubiu – i s-a oferit o slujbă în Mioveni și nu știe ce să facă. Știe doar că nu a jucat încă meciul pe care îl visează. Când era mic a făcut tenis. S-a oprit când tatăl lui nu a mai putut să-l ducă la antrenamente. Apoi, în liceu, a făcut fotbal și a ajuns la un moment dat în divizia C, la juniori. Dar a avut ghinion, pentru că, în anul dinainte să treacă la seniori, antrenorul la care ținea a plecat, și el a rămas pe dinafară.

Nu vrea să se întâmple la fel cu Warriors și pretinde același devotament de la ceilalți. „Fie vrei să o faci și o faci până la capăt, fie nu te apuci.” Reușita depinde de efortul colectivului, un colectiv pe care nu îl poți controla și care îți poate sabota ori-când visul. În asemenea condiții, echipamentele leagă.

Plănuiesc să cumpere în jur de 15 echipamente, chiar dacă doar jumătate au fost plătite; restul, spune Roman, se vor cumpăra pe parcurs (o echipă completă are 22 de jucători). Odată ce vine echipamentul, și Warriors au un statut legal, lucrurile vor fi altfel, adaugă Roman. Reguli mai stricte, antrenamente mai dure, mai mult accent pe condiția fizică, mai mult

profesionalism. „O să devină mai dur și mai vesel. O să devină antrenament.”

Warriors nu vor fi primii cu echipamente – Sharks le-au avut de la început. Dar mai sunt câteva lucruri la care pot fi primii – primii care înregistrează clubul, primii care joacă un meci.

„Contează?”, îl întreb pe Florin.

„E greu să nu-ți dorești să fii primul”, spune el zâmbind. „De la al doilea la ultimul nu e mare diferență.”

ÎN ZIUA ÎN CARE ROMAN ȘI FLORIN pleacă la München după echipamente, băieții adunați la teren sunt încântați și agitați. Cei doi apar printr-o tăietură în gard – Florin într-un trening și pantaloni scurți, și Roman în blugi și un tricou cu Meeker Bulldogs. Are în mână o pungă de la McDonald's. „Uite-i! Băi, v-ați luat Big Mac din banii noștri.”

Florin e neras, are ochii mici, cum îi are de fiecare dată când pare obosit. Îl așteaptă o cafea și un Big Mac în mașină. Mai iau banii de la un jucător, și apoi pleacă.

În lipsa lor, antrenamentele de marți și joi rămân pe mâna lui Mihai și a lui Cristi. Cristi e trist pentru că doctorul i-a spus că nu mai are voie să arunce mingea timp de două săptămâni. Trebuie să-și menajeze umărul drept, cu care are probleme de la atâta aruncat. „O să învăț s-arunc cu stânga”, spune dând din umeri.

Mihai e dezinvolt și bășcălios. La un moment dat băieții sunt adunați pentru un sprint, când o doamnă în vârstă traversează ușor pierdută terenul, la vreo 150 de metri de ei. Mihai, pregătit să-și lanseze oamenii, strigă: „Cine omoară baba are o bere de la mine.”

Mihai îi taxează pe cei care nu execută cum trebuie. „Radu, ce faci cu mâinile în buzunar, coaie? Nu ești la club.” E zeflemitor, dar nu contează, echipa se amuză. Când unul dintre băieți vorbește despre „cât de mișto ar fi să fie muzică la antrenamente” – eventual să vină cu o mașină și să deschidă geamurile în timp ce bubuie boxele – Mihai îl readuce cu mintea la antrenament: „Ce pula mea, să-ți cânt io?” Cu toată atmosfera de bășcălie, băieții nu deviază de la program. „Hai, gata cu glumele de linemani, rotește genunchii”, le strigă Mihai.

Băieții sunt diferiți. Se-ntâlnesc mai des în meciuri de Madden online decât la bere. Țin cu echipe de fotbal diferite. Unii sunt din alte zone ale țării. Mulți dintre ei nu și-ar fi vorbit niciodată dacă n-ar fi fost legați de Warriors. Unii sunt supărăcioși, alții sunt tăcuți, iar alții se-nghesuie să iasă-n evidență. Dar sunt aici pentru că le place jocul și le place că sunt o echipă. (Îi puteți urmări discutând pe forumul echipei la warriors.ro).

E SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, ziua în care vin echipamentele. Băieții se adună în jurul celor două mașini în portbagajele cărora sunt gențile albastre de la Forelle, o companie olandeză care aduce echipamente de sporturi americane în Europa.

E haos total – genți deschise, echipamente despachetate pe jumătate, apărătoare încurcate între ele, armuri care nu se leagă cum trebuie, căști ce nu se potrivesc. Un echipament de fotbal complet e ca un costum cu surplus de accesorii. „Astea unde se pun?” „Ce sunt astea?” De parcă ar fi copii în jurul unui brad de Crăciun deschizând o cutie care nu conține să producă surprize.

Cei fără echipamente privesc curioși. Fiecare jucător e ajutat de încă doi să se îmbrace. E greu mai ales să tragă tricoul peste armură, pentru că umerii ies în afară cu aproape zece centime-

tri. Cum și-au pus armurile, jucătorii sar piept în piept.

Cosmin trage vârtos de un guler de protecție menit să-i susțină gâtul în caz de contact. „E destul de incomod”, spune zgâindu-se la umeri. „Trebuie să ne obișnuim.” După ce își ajustează echipamentul, țâșnește și cere mingea. I se aruncă o pasă și o prinde. Pe margine, ceilalți Warriors râd cu gura până la urechi: „Uite cum arată. Zici că e Muppets.”

Florin, complet echipat, face mișcări de aruncare dând ușor din cap. „Nu pot s-arunc”, spune privind înciudat bucata de plastic de pe umăr care nu-i permite să facă mișcarea obișnuită. „Trebuie să arunc mai din lateral.”

Cristi, care nu are echipament, dar speră să adune bani cât de curând, e încântat. „Marfă arată azi. Dar o să obosească repede.” „Arătăm ca o echipă de fotbal american”, îi spune un lineman. Cristi îl corectează numărându-i din priviri pe cei echipați. Nouă. „Ca o jumătate de echipă.”

Roman îi cheamă pe toți în grămadă.

„Niște reguli de bază. Pe teren, tot timpul cu cască pe cap până zice unul din antrenori. Chestia asta”, spune el apucând proteza dentară, „tot timpul să fie în gură. La drill-uri, la meciuri. O să fie penalizări pentru cei care nu le respectă. Mai atent la (armuri), să nu vă loviți prea tare. Luați-o lejer. Să sperăm că ne deprindem. Nu intrați cu casca niciodată. Pentru asta o să învățăm drill-uri. Chiar dacă ai cască nu înseamnă că ești protejat cu totul.”

După vreo jumătate de oră de echipat, Warriors pornesc în tururile de teren. După două tururi se observă o segregare: cei în echipamente conduc plutonul în grup compact. Ceilalți aleargă mai dezordonat în spate.

Când se opresc după al treilea tur, gâfăie cu toții. E cald în echipamente, plus că adaugă câteva kilograme – cel puțin trei. Roman fluieră și îi adună pe patru rânduri pentru încălzire. Cei cu echipament sunt în primele două. Au căștile lângă ei, pe jos. Sunt mândri.

După încălzire se hotărăsc să joace ofensivă contra defensivă. La prima schemă, Florin merge pe alergare, ocolește doi oameni din defensivă și fuge pentru un touchdown. După această reușită, defensivă începe să-și revină, ajutată și de greșelile ofensivei, care demarează înainte ca Florin să primească mingea.

„Atenție la minge!”, le spune tensionat jucătorilor în grămadă. Florin aruncă o pasă aiurea. Începe să-și bată în cască cu mâinile. E o oarecare disperare în vocea lui după ce defensivă îi oprește din nou: „Hai mă, hai mă, fiți atenți!” Imediat după, Florin aruncă o pasă interceptată de defensivă. Ofensiva se întoarce înapoi în grămadă. „Hai, facem prima schemă de pasă”, spune Florin oftând. „Știți pozițiile, da?”

Florin se prefacă că îi dă mingea lui Roman ca să fugă cu ea, dar de fapt o dă unui alt jucător. Roman ține mâinile de parcă ar duce mingea și intră convingător prin defensivă, unde după o ciocnire cu un coechipier se lovește și de Victor și cade lat. Alt atac. Florin se prefacă iar că înmânează mingea unui jucător, dar chiar înainte să fie luat în brațe de defensivă, i-o dă altuia care fuge cu ea până în terenul de țintă. Florin e extaziat, ridică mâinile în aer și apoi trănțește casca de pământul uscat strigând provocator: „Ce-a fost asta, ha?!”

Se îndreaptă spre margine. Are un rânjet larg, e nerăs, încă obosit de la drum, dar ochii îi scilipesc. Entuziasmul îi dă energia necesară – cu o seară înainte era atât de extaziat de echipament, încât și-a fotografiat și mama, și sora cu cască. Își ține casca în mână și, privit de jos, cu cerul în fundal, chiar arată a quarterback.

„Foarte frumos”, spune despre jocul în echipament. „Te simți ca un zmeu.”

EALTĂ ATMOSFERĂ de când au venit echipamentele. Cei îmbrăcați umbă mai drepti, iar visul începe să pară realizabil. Până și tachimătrile sunt mai elaborate. La un moment dat, Florin îl vede pe Panzer, unul dintre linemeni, la vreo cinci metri de el căutând de zor printr-o geantă așezată pe iarbă. Ia mingea și i-o lansează drept în fund.

„Tu nu mai ai nevoie de protecție?”, întreabă Panzer.

„Când am nevoie de protecție, folosesc prezervative.”

„Și când ai nevoie de protecție în joc, folosești linemeni.”

Iar când joacă în echipament, rămâi mut. Pământul e crăpat și tare, dar nu-i deranjează. Se strigă mai mult, contactul e mai dur, schemele sunt mai complete. „Galben 78”, strigă Florin și îi înmânează mingea lui Roman, care e întâmpinat cu un placaj la picioare de către Bogdan. La schema următoare, Florin i-o înmânează din nou lui Roman care trece de prima linie, doar ca să fie întâmpinat din nou de Bogdan.

Există o întrebare care stăruie în aer: sunt buni? Pare că știu ce fac, și, cu echipamente, sunt destul de impunători. Dar sunt buni? Poate cel mai potrivit răspuns l-a dat un reporter de la *New York Times* într-un articol despre Gazi University Warriors, o echipă de fotbal american din Turcia, care, ca și băieții din București, au început de la zero – învățând de la televizor, jocuri pe calculator și din scheme găsite pe Internet. Din 2005 turcii au o federație și o ligă, care în 2007 avea înregistrate 18 echipe. Asistând la finala campionatului, reporterul scrie: „A fost o confruntare istovitoare, cu placaje stângace și blocaje ratate, care ar fi produs contuzii în America. O echipă mediocră de liceu din Texas ar fi anihilat oricare din cele două echipe.”

Dar, adaugă el: „Am fost recunoscător că mă aflu de partea cealaltă a lumii, la invitația unui străin, și că-mi fac prieteni noi la un nivel aproape primar: ție îți place fotbalul; mie îmi place fotbalul. Suntem prieteni.”

Până la urmă nu contează cât de buni sunt Warriors – oricum nu vor juca vreodată cu o echipă din NFL. Rolul lor nu e să fie spectaculoși și perfecți în execuție. Rolul lor e să viseze și să creeze ceva.

„Le-am și zis la băieții”, spune Bogdan. „Chiar dacă nu avem calitățile fizice necesare unui jucător de fotbal american, măcar suntem rampa de lansare. Suntem primii care încearcă să deschidă drumul pentru ceilalți. Dacă aș fi putut alege când eram mic fotbal american, aș fi făcut-o. Aș vrea să dau și eu posibilitatea unor băieți să aleagă.”

Bogdan speră că echipa se va consolida și că la primăvară va fi gata de un meci. Vrea să prindă și el unu-două meciuri ca jucător, iar apoi să se dedice antrenoratului. Roman spune că, în mod ideal, va putea sta într-o zi în loja de VIP asistând la un meci Warriors. Sigur, vrea și el să joace puțin, „măcar 15 minute, cât să-mi potolească foamea”. Dar, spune el, rolul lui principal e să ajute la crearea unei noi generații.

EJOL, PESFĂRȘIT DE SEPTEMBRIE – plouă mărunț, dar des. Totuși, la antrenament sunt 17 oameni și n-au nici o intenție să plece. Se încălzesc în mișcare ca să nu le fie frig. Ploaia domină sonor terenul, și jucătorii strigă ca să se facă auziți; Mihai, care e în picioare de la cinci dimineața, injură cât îl țin plămâni. Au gențile înghesuie în două mașini, și la fiecare pauză vin pe beton să-și ștergă noroiul de pe picioare. Florin, autoritar, se oferă să le dea liber celor care nu vor să joace în ploaie. „Cine are coaie, rămâne!”, strigă Mihai. Nu pleacă nimeni.

După încălzire băieții se hotărăsc să joace. Defensivă e condusă de Mihai, foarte în priză astăzi. Vor juca o apărare de zo-

nă pentru că nu sunt destui pentru marcaj om la om. De când au venit echipamentele, au evoluat și regulile: cei fără nu se lovesc, între cei cu echipament și cei fără sunt permise doar atingeri, iar între cei cu echipament e voie și contact.

Ploaia se oprește când începe jocul, dar terenul e moale și noroiu se adună în pumni pe adidași. Suprafața de joc e răvășită, cu găuri în pământ și urme de pași peste tot. E frig, și jucătorii își freacă mâinile în grămadă. Florin încearcă să învețe ofensiva să nu plece mai repede de a doua oară când strigă „hut”. Unul dintre receiveri greșește și ofensiva trebuie să facă zece flotări. Unii râd de această regulă. Florin tună: „Când a zis Mihai să faci, faci.” Întors în grămadă, Florin explică răbdător schema următoare. „Plecă în stânga, așteptă ca UFO să treacă prin fața ta, și apoi pornești drept înainte”, îi spune unui receiver. „Faci opțiune dreapta”, îi spune altuia. Băieții se tachinează. Florin îi întrerupe răspicat: „De câte ori v-am zis să nu vorbiți în huddle?” Ofensiva greșește din nou startul și e nevoită să facă flotări. Cel care a greșit, se plânge că nu mai poate. „Dacă nu mai poți, atunci nu mai fă greșeli”, îi spune Florin.

Defensiva e din nou în formă; acoperă destul de bine zonele și îl presează serios pe Florin, care spune că nu e destul de bine protejat și nu are timp să arunce. Spre finalul jocului, Florin se decide să alerge cu mingea și vine lansat pe partea stângă. Victor îl vede și pornește ca din tun spre el, întâmpinându-l cu un umăr. Florin cade ca trăznit. Mihai vine urlând din spate și îl împinge din nou, de parcă ar vrea să-i bage în cap că nu se poate trece de defensivă. Florin își scutură umerii obosit, în timp ce Victor și Mihai se iau în brațe și strigă simultan: „DEFENSE!”

După antrenament, băieții se adună la o grămadă sub lumina farurilor și discută chestiuni organizatorice. Mihai propune o cotizație lunară care să intre în vigoare după înființarea clubului. Poate 20 de lei pe lună. De asemenea, le cere băieților să fie serioși și să vină la antrenamente – mai ales acum, când a început școala. Dacă el poate să vină chiar dacă se trezește la cinci, să găsească și liceenii un mod de-a o face. „Aș mai face liceul de 20 de ori ca să nu trebuiască să lucrez”, le spune. „Aș dormi pe teren dac-aș putea.”

Florin spune că echipa e aproape de a alege un logo pentru club și un imprimeu pentru cască. Culoarele vor fi roșu și negru. Se vor cumpăra mai multe echipamente. De asemenea, adaugă el, vor fi intensificate antrenamentele pentru ca Warriors să se poată fi gata cât mai repede pentru un meci – fie cu Constanța, fie cu vreo echipă de afară.

„Vrem să fim prima echipă care joacă. Clar?”

Mihai aprobă și revine la nevoia de-a lucra la condiția fizică și la seriozitate. „Eu simt că am ajuns la o limită”, spune despre propriile puteri. Apoi băieții discută despre depunerea actelor la judecătorie pentru înființarea clubului și despre găsirea unei săli în care să poată face ședințe tehnice. În săptămâna de când a venit echipamentul, echipa pare să fi crescut cât în toată vara. E ceva tangibil în aer – un meci, o performanță – și nimeni nu vrea să rateze momentul.

E deja întuneric, și băieții, transpirați, entuziaști, mai porniți ca niciodată, strâng cercul. Farurile mașinii le luminează expresiile intense. Bocancii sunt plini de noroi, gențile mari pe umeri, și mâinile întinse în față, palmă peste palmă, gata de luptă.

„Un... Doi... Trei... Warriors!”

